

Пожелаха си взаимно добро и леко пътуване и скоро се изгубиха зад един завой.

Привечер наближиха града. Тук-таме по двата бряга се мяркаха малки селища. Срещнаха още един сал. По-нататък срещнаха и лодка. Пак се поздравиха и пак се разминаха бързо и неусетно. Но тези салове и тази лодка, а също така и по-чесните селища показваха, че градът е наблизо.

— Ще ме познаят ли? — попита по едно време Орфей и очите му горяха тревожно и плахо.

— Кой да те познае? — изгледа го учуден Кир.

— Съгледниците на владетеля.

Кир сви устни и заклати отрицателно глава.

— Е, а ти как мислиш, — все така неспокойно гледаше Орфей, — дали няма съгледници?

— Може и да има, и сигурно има, но ние няма да им се дадем. Кому ще текне, че след толкова време Орфей ще мине през този град като обикновен рибар? — Кир се засмя тихо и сърдечно. — Я се погледни във водата какъв си станал? Ето, и брада си пустнал, и мустачки имаш вече, и косите ти са осукани като водорасли...

Орфей се поуспокои малко, но на него все му се струваше, че съгледниците знаят как пътува и че колкото и да се е изменил, пак ще го познаят и ще го задържат...

Наближиха града. На едно место тримата другари слязоха на брега, изкачиха се на близкото хълмче и от там разгледаха всичко и се уговориха къде точно да спрат, как да прикрият лодката и откъде да се вмъкнат в крайнините на града.

Те чакаха докато да се стъмни съвсем, след като избраха скривалище за лодката си. Всичко се нареди добре. Бутнаха лодката в един шаваров